

Trilčův jez

Je časné ráno, které prožíváme s manželkou v Českých Budějovicích. Ona ještě dojíždí zbytky ranního šera a já se jdu protáhnout ven. Nejprve k jednomu z oblíbených zákoutí u kostela sv. Jana Nepomuckého. Potom se za začínajícího mrholení rozhodnu, že by bylo zajímavé podívat se k řece Vltavě. Myšlenka je podporována nízkým stavem obyvatel v ulicích (včerejší rodinná míle asi lidi unavila). Navíc jsem zvědavý, zda Vltava je stejně šikovná jako „naše“ Otava.

Řeka mě přivítá plynule proudící, zahnědlou vodou, kde při břehu proplouvají kachny divoké. Do středu řeky se neodvážím. Tam se jen ojediněle vymrští větší ryba. Vzpomínám na nedávné zdejší

pozorování slípky zelenonohé. Dnes tu není. Na oblouku mostu sedí dva zdomácnění holubi a pročesávají si peří. Když přejdu na levý břeh řeky, pozoruji na písčité plázičce Emila Pittera další dva, jak sbírají kamínky do volete. Nevím, zda to sluníci se krasavice a statní mužové vědí, jak je pláček kypřen drobnými holubími nožičkami a zobáky. Ale je to jedno.

Na oblouku mostu přibyli další ptáci a déšť mírně houstne. Moknoucí černá kočka sedící u břehu má výraz zhrzeného, již netečného lovce.

Když se vrátím na zpět pravý břeh, ochutnávám ve společnosti kosa černého a drozda zpěvného dozrávající plody moruše bílé. Za pár dní zde jich bude plno. Ovoce ve středověku ceněné, padá bez užitku na zem.

Ještě mě láká vydat se k Trilčovu jezu. Jenže kdo bude rychlejší? Já, nebo sílící déšť?

Nad hlavou se mně mihnou dvě siluety velkých ptáků. Jedná se o kvakoše noční. Zapadnou do příbřežní vegetace nedaleko mostu. Znovu se vydám na most, zkusit štěstí s fotoaparátem. Jenže ptáci jsou zkušení. Dokonale skryti v křoví. Ani brko nevidím. Takže nic.

Žluna zelená

Déšť přidal a na jednu z bříz při cestě zalétá šplhavec. Zdá se mně nějaký šedý. Jdu to tedy prozkoumat. Poznávám žlunu zelenou. Dívá se na mě a já na ni. Dovolí dva snímky. Potom si se mnou pohrává. Leze po odvrácené straně stromu. Když se stavím do výhodnější pozice, odletí.

Již prší s nesmlouvavou vydatností. Šanci dostat se pod střechu suchý jsem měl. Schovám se pod rozložitou lípu a dívám se na řeku. Jak přibývá koleček na vodní hladině. Až se začne geometrie vody prolínat v přírodní mandaly. Nepatrně vlhnu, nevadí.

Letící racek chechtavý sedá na protějším břehu pod malou lávku přes potok, pročechrává si peří a občas do něčeho ve vodě klovne. Ke mně přišla kosice a vybírá z okraje bahnitě louže snop bahna se svíjejícím se červíkem. Přitom si mě občas přeměří pátravým zrakem, co já na to. Já nic. Neužitečně stojím. Je tu krásně.

Okolo mě proběhne běžkyně s mobilem na paži. Za chvíli se prořítí cyklista se žlutou vestou. Stejně barevnou jako zdejší kosatec žlutý prorůstající statný litorál u řeky. Dívám se na malebnost deště a okénkem ve větvích pozoruji tekoucí vodu na Trličově jezu. Nedaleká vodárenská věž dohlíží na řád vody tekoucí v čase. Hustota kapek ochabuje a putujících lidí přibývá.

Vodárenská věž v dešti

Je čas na návrat. Den se probudil do své neděle. Já mám zřejmě tuto sváteční chvíli již za sebou. Ostatně racek už odlétá také.

V Českých Budějovicích, 2. června 2024